11. 7. 2019

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Co Vás čeká a (a možná) i nemine v případě převodu firmy na tzv. bílého koně

Jak vypadá krizový management po česku? Klasika, majitel převede firmu v útlumu – tj. zpravidla po té, co vyvede její jediný majetek, z něhož by mohly být uspokojeny pohledávky věřitelů za současného zašantrocení účetnictví – na nekontaktní třetí osobu tzv. bílého koně (často bezdomovce hlášené k trvalému pobytu na obecním úřadě či na cizince roztodivných jmen a ubikací), v domnění, že se zbaví odpovědnosti (tu občanskoprávní jindy trestně právní). Není třeba zvlášť zdůrazňovat, o jaký nebezpečný mýtus se jedná. Náraz s realitou může být přitom celkem tvrdý. Sázka na takového koně se tedy rozhodně nevyplatí.

Nejvyšší soud totiž kupř. již v **rozsudku sp. zn. 29 Odo 387/2006, ze dne 26. 6. 2007** řešil právní otázku, zda má věřitel společnosti naléhavý právní zájem na určení neplatnosti smlouvy o převodu obchodního podílu, kterou převodce, jako jediný společník převedl obchodní podíl na „nevěrohodnou“ osobu, která je „neznámého pobytu“ a nemá „žádnou snahu pokračovat v podnikatelské činnosti“ s nekalým úmyslem vyhnout se odpovědnosti za závazky společnosti, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

„V projednávané věci se dovolatelka domáhá určení neplatnosti smlouvy, jejíž nebyla účastnicí, s tvrzením, že je smlouva absolutně neplatná a její postavení věřitelky je v důsledku jejího uzavření ohroženo. Odvolací soud založil své rozhodnutí na závěru, že její právní vztah coby věřitelky, ke společnosti G. – C. s. r. o. jako dlužnici není změnou společníků v uvedené společnosti nikterak dotčen. Podle odvolacího soudu dovolatelka zjevně spojuje odpovědnost společnosti s odpovědností společníka, když má z tvrzené smlouvy o dílo pohledávky vůči společnosti a nikoli vůči jedinému společníkovi. Dále pak odvolací soud uzavřel, že v úvahu nepřipadá ani ručení jediného společníka, neboť jeho vklad byl v celém rozsahu splacen a toto splacení bylo zapsáno do obchodního rejstříku.

Odvolací soud však při posuzování otázky naléhavého právního zájmu žalobkyně nevzal v úvahu, že na její právní postavení jako věřitelky společnosti může mít vliv i to, jak je společnost řízena. ***Jediný společník společnosti s ručením omezeným, který sám vykonává působnost valné hromady, může podstatně ovlivnit (zejména právě výkonem působnosti valné hromady) kvalitu řízení společnosti (jejího obchodního vedení). Pro uspokojení pohledávky žalobkyně může být zásadně významné i to, zda jediný společník, zamýšlí-li ukončit činnost společnosti či vyžadují-li to okolnosti, včas rozhodne o případné likvidaci společnosti, jak bude likvidace probíhat, kdo bude (ať již rozhodnutím jediného společníka v působnosti valné hromady či postupem podle ustanovení § 71 odst. 2 věty první a druhé obch. zák.) jmenován likvidátorem a v případě prohlášení konkursu, i zajištění potřebné součinnosti se správcem konkursní podstaty. Pro posouzení naléhavého právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení je proto podstatné, zda jsou správná její tvrzení o tom, že první žalovaný vědomě***

(bezplatně) převedl stoprocentní obchodní podíl ve společnosti na osobu, která nebyla schopna či ochotna se jako společník podílet na řízení společnosti, zejména na zajištění jejího kvalifikovaného obchodního vedení. Tím spíše ukáže-li se, že první žalovaný obchodní podíl za těchto okolností převáděl s cílem vyhnout se povinnostem, jež by mu plynuly z případné likvidace, resp. prohlášení konkursu na majetek společnosti.

K tomu je ještě třeba uvést, že teorie již dříve dovodila, že jednou ze zásad, kterými se řídí obchodní zákoník, je princip loajality společníka vůči společnosti, který je základním východiskem všech jeho povinností. Princip loajality je výkladovým pravidlem, v jehož rámci je třeba interpretovat jednotlivé dílčí povinnosti společníka vůči společnosti (viz Černá, S.: Obchodní právo. Akciová společnost. 3. díl, ASPI, Praha 2006, s. 185 a n.). ***Za použití principu loajality pak lze nepochybně dovodit, že jednou z povinností společníka při převodu obchodního podílu je, aby převodem obchodního podílu neúměrně a neodůvodněně neohrozil další činnost a existenci společnosti, resp. aby právo převést obchodní podíl nezneužil k obejití povinností, jež by mu jinak plynuly z případné likvidace či prohlášení konkursu na majetek společnosti.***

Skutečnost, že společník obchodní společnosti může za určitých okolností významně ovlivňovat poměry ve společnosti, ostatně vzal výslovně v úvahu zákon č. 370/2000 Sb., když začlenil do obchodního zákoníku ustanovení § 66 odst. 6, které určuje, že ustanovení tohoto zákona a zvláštních právních předpisů o odpovědnosti a ručení orgánů a členů orgánů společnosti, se vztahují také na osoby, které na základě dohody, podílu na společnosti či jiné skutečnosti ovlivňují podstatným způsobem chování společnosti, přestože nejsou orgány ani členy orgánů společnosti, bez zřetele k tomu, jaký vztah ke společnosti mají. Takovou osobou nepochybně může být i jediný společník společnosti s ručením omezeným, který pak podle platné úpravy – ve vazbě na konkrétní okolnosti případu – bude při splnění podmínek ustanovení § 66 odst. 6 obch. zák. ručit za závazky společnosti podle ustanovení § 194 odst. 5 a 6 obch. zák. (jenž se podle ustanovení § 135 odst. 2 obch. zák. použijí obdobně i pro jednatele společnosti s ručením omezeným).

To, že právní úprava platná v době uzavření smlouvy ručení společníka za závazky společnosti neupravovala, neznamená, že společník (a zejména jediný společník) nemohl podstatnou měrou ovlivnit poměry ve společnosti."

Výše uvedené závěry se nepochybně uplatní i v režimu právní úpravy účinné od 1. 1. 2014. To znamená, že věřitelé jsou oprávněni i v současné době torpédovat účelový převod podílu v korporaci na takového „krizového manažera" určovací žalobou podle § 80 o. s. ř. Na smlouvu o převodu podílu uzavřenou s tzv. bílým koněm je pak třeba hledět jako na absolutně neplatné právní jednání, které se zjevně příčí dobrým mravům (§ 588 o. z.). Bude-li věřitel s žalobou úspěšný, docílí pak mj. tohoto, že původní majitel bude jako společník (až na určité výjimky, viz vícečlenná as) opět zapsán do obchodního rejstříku (§ 81 z. v. ř.), což není asi zrovna to, oč by stál.

Stejné závěry se ovšem neprosadí u změny člena statutárního orgánu, a to s ohledem na omezený (a zásadně taxativní) okruh osob aktivně legitimovaných k podání návrhu na vyslovení neplatnosti usnesení o odvolání (původního člena) a volbě nového člena (bílého koně), mezi které věřitelé nepatří (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2002, sp. zn. 29 Odo 11/2002). Na instalování bílého koně do funkce člena statutárního orgánu přitom nelze ani nahlížet jako na nicotné rozhodnutí (srov. § 45 odst. 1 větu za středníkem). **Původního člena statutárního orgánu tedy do funkce zpět (proti jeho vůli) dostat nelze.**

Co se pak týče případné **občanskoprávní odpovědnosti společníka**, je třeba poukázat na **§ 71 odst. 1 z. o. k.**, podle kterého platí, že: *„Každý, kdo pomocí svého vlivu v obchodní korporaci (dále jen „vlivná osoba") rozhodujícím významným způsobem ovlivní chování obchodní korporace (dále jen*

„ovlivněná osoba“) k její újmě, tuto újmu nahradí, ledaže prokáže, že mohl při svém ovlivnění v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu ovlivněné osoby.“

Společník (majitel firmy) může být dle odborné literatury[1] vlivnou osobou, a tedy odpovídat obchodní korporaci (ovlivněné osobě) za škodu jí způsobenou svým vlivem. **Vlivná osoba (majitel firmy) dokonce ručí věřitelům** ovlivněné osoby za splnění těch dluhů, které jim ovlivněná osoba nemůže v důsledku ovlivnění zcela nebo zčásti splnit
(§ 71 odst. 1 z. o. k.).

Je třeba zdůraznit, byť to zákon nestanoví výslovně, že tato odpovědnost za škodu, resp. ručení za dluhy, nezaniká tím, že společník převede svůj podíl na bílého koně. Dle mého soudu se nejedná o povinnost spojenou s podílem, nýbrž o (osobní) povinnost, která se váže na společníka (ust. § 209 odst. 1 in fine z. o. k. se proto nepoužije). Zaparkování podílu u bílého koně v tomto směru tedy nic neřeší (nejde tedy o žádný bezpečný přístav).

Stejnou optikou lze nahlížet také na **občanskoprávní odpovědnost a statutárního orgánu**. Jeho člen jednak odpovídá obchodní korporaci za škodu jí způsobenou porušením péče řádného hospodáře a jednak ručí za podmínek uvedených v § 159 odst. 3 o. z. (popř. v § 68 z. o. k.) za její dluhy věřitelům. Rovněž v tomto případě spolu se zánikem členství ve statutárním orgánu není spojen zánik odpovědnosti za škodu. Stejně tak zůstává nedotčen ručební závazek bývalého člena statutárního orgánu.

I vůči **bývalému členovi statutárního orgánu**, pokud věděl nebo měl a mohl vědět, že je obchodní korporace v hrozícím úpadku podle jiného právního předpisu, a v rozporu s péčí řádného hospodáře neučinil za účelem jeho odvrácení vše potřebné a rozumně předpokládatelné, **lze pak požadovat, aby vydal prospěch získaný ze smlouvy o výkonu funkce, jakož i případný jiný prospěch, který od obchodní korporace obdržel, a to za období 2 let zpět před právní mocí rozhodnutí o úpadku** (podrobnosti stanoví § 62 odst. 1 z. o. k.). **Bývalý člen statutárního orgánu může být také diskvalifikován** (§ 63 odst. 2 z. o. k.)**, tj. může mu být (insolvenčním) soudem zakázáno po dobu 3 let od právní moci rozhodnutí o vyloučení vykonávat funkci člena statutárního orgánu jakékoli obchodní korporace nebo být osobou v obdobném postavení.**

Pakliže majitel převede firmu na bílého koně a změní v tomto směru i jednatele, **může být hnán nejen k odpovědnosti za škodu (resp. k plnění dluhů z titulu ručení) za skutky, které se odehrály do doby této transakce, nýbrž může být povinován i k úhradě škod, resp. ručit i za ty dluhy věřitelů, které vznikly až v důsledku účelového převodu firmy na bílého koně**. Původní majitel totiž takovým převodem porušuje povinnost loajality vůči firmě, čili chová se (objektivně) v rozporu s právem, tedy protiprávně, a lze mu tudíž přičítat k tíži, že instaloval do orgánů obchodní korporace osobu nezpůsobilou řídit její chod.

Také z hlediska trestně právní odpovědnosti je zcela nerozhodné (že po spáchání trestného činu, typicky zpronevěry, podvodu[2], porušení povinnosti při správě cizího majetku, poškození věřitele[3], zvýhodnění věřitele, způsobení úpadku apod.) **přestane být původní majitel společníkem obchodní korporace, resp. členem statutárního orgánu. Tato okolnost nemá vliv na zánik trestnosti činu** a ani nedochází k jejímu přechodu na bílého koně.

Samotné převedení obchodní korporace a podání návrhu na zápis změn do obchodního rejstříku s vědomím, že návrh obsahuje pouze formální nepravdivé údaje, které neodpovídají reálnému stavu, tedy kdy původní majitel a jednatel ví, že nový společník a jednatel je bílým koněm, Nejvyšší soud v minulosti (ještě za účinnosti „starého trestního zákona“) posoudil jako trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění dle § 125 odst. 2 alinea první tr. zák. (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1230/2009, ze dne 17. 3. 2010).

Nově se však Nejvyšší soud přiklonil ke stanovisku, že takovou konstrukci ve vztahu k § 254 odst. 2 alinea první t. z. použít nelze (viz usnesení sp. zn. 5 Tdo 1425/2016, ze dne 29. 3. 2017): *„Nejde o nepravdivý údaj ve smyslu § 254 odst. 2 alinea 1 tr. zákoníku, pokud je jako statutární orgán obchodní společnosti uvedena skutečně existující osoba, která se stala se svým souhlasem formálně bezvadným způsobem tímto statutárním orgánem, ačkoliv sama nemá zájem reálně vykonávat takovou funkci, zpravidla k tomu nemá ani základní odborné předpoklady a znalosti pro její výkon, obvykle za drobnou úplatu je ochotná vystupovat v orgánech obchodní společnosti a podepisovat předložené dokumenty, jejichž obsah nezná a ani ho mnohdy není schopna pochopit apod. (tzv. bílý kůň). To platí i tehdy, jestliže obchodní vedení téže společnosti nadále reálně vykonává osoba odlišná od nově zvoleného statutárního orgánu.“*

K trestnímu postihu převodů obchodních korporací na tzv. bílé koně dochází často v souvislosti se ztrátou účetnictví. Jako příklad lze uvést následující popis skutku z **usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 666/2014, ze dne 8. 10. 2014**: *„**Přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea třetí tr. zákoníku** obviněný spáchal ve stručnosti uvedeno tím, že jako jediný jednatel obchodní společnosti STAVBY MORAVA, spol. s r. o., ode dne 2. 4. 2009 nezabezpečil řádné vedení a uchování správného, úplného a průkazného účetnictví, které by podávalo věrný a poctivý obraz o stavu hospodaření a pohybu jejího majetku, přestože mu tato povinnost byla uložena zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, a obchodním zákoníkem č. 513/1991 Sb., a účelově předstíral, že dne 28. 4. 2009 předal veškeré listiny z účetní a obchodní evidence J. M., jejímu novému jednateli (pozn. aut. tzv. bílému koni), ale ve skutečnosti s nimi naložil blíže nezjištěným způsobem, čímž vyjmenovaným věřitelům uvedené obchodní společnosti, kteří měli pohledávky v celkové výši 127.168.631,- Kč, reálně znemožnil zjistit majetkové poměry dlužníka, který byl v úpadku a ode dne 4. 5. 2009 v insolvenčním řízení.“*

Ilustrativním je také **usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 769/2018, ze dne 25. 7. 2018**: *„Jak přitom mimo jiné vyplývá z rozhodných skutkových zjištění popsaných ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně a v jeho následném odůvodnění, **obviněný Z. D. jako jednatel obchodní společnosti WorkArena, s. r. o., zatajil její účetní knihy, zápisy a jiné doklady, které slouží k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jejich kontrole a k jejichž vedení byl ze zákona povinen. Uvedené doklady totiž obviněný v souvislosti s převodem svého 100% obchodního podílu v obchodní společnosti WorkArena, s. r. o., nepředal jeho novému nabyvateli a jednateli J. K., který však nebyl vážným zájemcem o podnikání, ale pouze tzv. bílým koněm. V důsledku toho obviněný zmařil možnost řádného vyměření daňových povinností obchodní společnosti WorkArena, s. r. o., a ohrozil majetková práva věřitelů této obchodní společnosti, když jim svým jednáním trvale znemožnil zjištění, přezkoumání a uspořádání jejích majetkových poměrů, v důsledku čehož tito věřitelé nebyli schopni zjistit možnost a rozsah uspokojení svých pohledávek. Tímto svým jednáním způsobil obviněný na majetku třetích osob (věřitelů) škodu v celkové výši minimálně 5 050 183 Kč**.*

*Nejvyšší soud v tomto směru nemohl akceptovat tvrzení obviněného, podle něhož údajně nebyla prokázána příčinná souvislost mezi nepředáním účetních knih, zápisů a jiných dokladů, sloužících k přehledu o stavu hospodaření a jmění obchodní společnosti WorkArena, s. r. o., a vznikem škody na straně poškozených věřitelů. **Jak jednoznačně vyplývá z rozhodných skutkových zjištění soudu prvního stupně, obviněný musel vědět, že existovaly četné neuhrazené pohledávky poškozených věřitelů za obchodní společností WorkArena, s. r. o., a to již v době, kdy obviněný převedl práva a povinnosti k obchodnímu podílu v této společnosti na tzv. bílého koně J. K., kterému ovšem nepředal žádné účetní doklady. Navíc jak vyplynulo z provedeného dokazování obviněný sice formálně převedl práva a povinnosti k obchodnímu podílu v obchodní společnosti WorkArena, s. r. o., na J. K., fakticky však naložil s majetkem***

této společnosti a s doklady o něm blíže nezjištěným způsobem ve svůj prospěch či ve prospěch jiných osob. *Podle dosavadní ustálené judikatury (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 5 Tdo 1304/2014) , úmyslné ukrývání účetnictví dlužníka v době, kdy se jeho věřitelé domáhají uspokojení svých splatných pohledávek, s sebou logicky vždy nese reálnou možnost ohrožení majetkových práv věřitelů.* ***Jak již uvedl soud prvního stupně, v důsledku účelového převodu celého obchodního podílu v obchodní společnosti WorkArena, s. r. o., nebylo možné spolehlivě zjistit, kde se účetní knihy, zápisy a jiné doklady o jejím majetku nacházejí, přičemž je zcela nerozhodné, komu je obviněný ve skutečnosti předal. Je třeba zdůraznit, že pokud obchodní společnost nedisponuje účetními doklady, nemůže ani posoudit oprávněnost pohledávky, kterou vůči ní poškozený uplatňuje. Taková obchodní společnost tedy prakticky není schopna řádně vyvíjet žádnou další činnost ani splácet své skutečné závazky, neboť nikdo neví, jaká je vlastně její majetková situace, jaké jsou její pohledávky, závazky, zda zde není stav úpadku atd. Přitom obviněnému jako osobě působící ve funkci jednatele musely být jasné následky nepředání účetních dokladů, obzvlášť když mu bylo zcela zřejmé, že jmenovaná obchodní společnost dluží poškozeným věřitelům značnou částku peněz. Je tedy nepochybné, že takové jednání obviněného muselo ve svém důsledku logicky nejen ztížit, ale až znemožnit vymahatelnost pohledávek poškozených věřitelů, neboť ti nemohli zjistit stav majetku a hospodaření obchodní společnosti WorkArena, s. r. o., a zvažovat tak možnosti uspokojení svých splatných a dlužníkem dobrovolně neuhrazených pohledávek. Bez znalosti některých údajů vyplývajících z účetních dokladů, které se staly nedostupnými jednáním obviněného ve smyslu § 254 odst. 1 alinea 3 tr. zákoníku, by totiž poškozený věřitel např. nemusel unést důkazní břemeno při uplatňování nároku na uspokojení své pohledávky v občanském soudním řízení, nebo by nebylo zřejmé, zda má podat návrh na zahájení insolvenčního řízení z důvodu úpadku dlužníka a případné existence dalších věřitelů apod. Uvedená škoda tedy vznikla na majetku poškozených věřitelů jednoznačně v příčinné souvislosti s jednáním obviněného, protože podle rozhodných skutkových zjištění se na jejím vzniku nepodílely žádné jiné okolnosti ani jednání jiných osob (viz obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1250/2015, a ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. 5 Tdo 1379/2015).***

Vzhledem ke shora konstatovaným argumentům proto Nejvyšší soud považuje závěr soudů nižších stupňů o naplnění všech zákonných znaků ***zločinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3, odst. 4 tr. zákoníku*** *za správný a námitky obviněného, jimiž zpochybnil naplnění jeho objektivní stránky, včetně příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a vzniklou škodou, za neopodstatněné.“*

Stejně tak i **usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1379/2015, ze dne 26. 11. 2015:** *„Jak přitom mimo jiné vyplývá z rozhodných skutkových zjištění popsaných ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně a z jeho následného odůvodnění, obviněný Ing. M. Č. jako jednatel tehdejší obchodní společnosti KAMPO, s. r. o., zatajil její účetní knihy, zápisy a jiné doklady, které slouží k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jejich kontrole a k jejichž vedení byl ze zákona povinen.* ***Uvedené doklady totiž obviněný v souvislosti s převodem svého 100 % obchodního podílu v obchodní společnosti KAMPO, s. r. o., nepředal jeho novému nabyvateli a jednateli J. T. D., který však nebyl vážným zájemcem o podnikání, ale pouze tzv. bílým koněm. V důsledku toho obviněný ohrozil majetková práva věřitele této obchodní společnosti, tj. poškozeného Ing. F. F., když mu svým jednáním nejen ztížil, ale prakticky znemožnil, aby se ten právní cestou domohl uspokojení pohledávky ve výši 1 126 124 Kč za dodávku svetrů zmíněné obchodní společnosti, za kterou jednal právě obviněný****.*

Nejvyšší soud v tomto směru nemohl akceptovat tvrzení obviněného, podle něhož údajně nebyla prokázána příčinná souvislost mezi nepředáním účetních knih, zápisů a jiných dokladů, sloužících k

přehledu o stavu hospodaření a jmění obchodní společnosti KAMPO, s. r. o., a ohrožením konkrétního majetkového práva poškozeného Ing. F. F., ani úmysl obviněného k tomuto znaku posuzovaného přečinu. Jak již uvedl soud prvního stupně, obviněný musel vědět, že objednávkou svetrů v celkové hodnotě 1 453 999 Kč pro již zadluženou obchodní společnost jí vznikne další dluh, přičemž už v této době nebylo zřejmé, zda bude mít finanční prostředky na jeho zaplacení. ***Jestliže tedy za uvedené situace obviněný převedl celý svůj obchodní podíl ve výše jmenované obchodní společnosti na tzv. bílého koně, kterému ovšem nepředal žádné účetní doklady, muselo to logicky nejen ztížit, ale až znemožnit vymahatelnost pohledávky poškozeného věřitele, případně i dalších věřitelů. Pokud obchodní společnost nedisponuje účetními doklady, nemůže ani posoudit oprávněnost pohledávky, kterou vůči ní poškozený uplatňuje. Taková obchodní společnost tedy prakticky není schopna řádně vyvíjet žádnou další činnost ani platit své skutečné závazky, neboť nikdo neví, jaká je vlastně její majetková situace, jaké jsou její pohledávky, závazky, zda zde není stav úpadku atd.***

Pokud jde o úmyslné zavinění obviněného Ing. M. Č., jak jednoznačně vyplývá z rozhodných skutkových zjištění soudu prvního stupně, obviněný musel naplánovat převod celého svého obchodního podílu v obchodní společnosti KAMPO, s. r. o., vyhledat vhodnou osobu tzv. bílého koně a zajistit její podpisy u notáře. *Přitom obviněnému jako osobě dlouhodobě působící ve funkci jednatele musely být jasné následky nepředání účetních dokladů, obzvlášť když mu bylo zcela zřejmé, že jmenovaná obchodní společnost dluží poškozenému věřiteli Ing. F. F. značnou částku peněz. Obviněný tedy věděl, že nepředáním účetních dokladů novému nabyvateli obchodního podílu v obchodní společnosti a jejímu jednateli může nejen ohrozit, ale i zcela znemožnit uspokojení pohledávky poškozeného věřitele vůči této obchodní společnosti, a pro takový případ s tím byl obviněný srozuměn. Za daných skutkových okolností popsaných výše totiž obviněný nemohl reálně počítat se žádnou skutečností, která by zabránila tomu, aby bylo zmařeno uspokojení pohledávky věřitele vůči obchodní společnosti, kterou obviněný účelově opustil a ponechal svému osudu. Podle názoru Nejvyššího soudu všechny rozhodné skutkové okolnosti zjištěné v posuzované trestní věci svědčí o zavinění obviněného ve formě nepřímého (eventuálního) úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Závěr o naplnění subjektivní stránky přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění zde tedy vyplývá především z charakteru a způsobu jednání obviněného, popsaného ve skutkové větě výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně a rozvedeného v jeho odůvodnění, a z následku tím způsobeného.*“

Kdo hodlá (i přes shora řečené) vejít v hru dostihy a sázky, musí počítat s tím, že věřitelé a/nebo OČTŘ mu mohou přidělat vrásky; právní nástroje na to mají.

JUDr. Vladimír Janošek,
advokát
trvale spolupracující s ARROWS advokátní kancelář, s.r.o.

V Jámě 699/1
110 00 Praha 1

Tel.: +420 731 773 563
e-mail: janosek@arws.cz

[1] ŠTENGLOVÁ, Ivana, HAVEL, Bohumil, CILEČEK, Filip, KUHN, Petr, ŠUK, Petr. § 71. In: ŠTENGLOVÁ, Ivana, HAVEL, Bohumil, CILEČEK, Filip, KUHN, Petr, ŠUK, Petr. Zákon o obchodních korporacích. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 199.
[2] Viz kupř. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1351/2017, ze dne 8. 11. 2017.
[3] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 288/2014, ze dne 26. 3. 2014.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Oceňování senior center a domovů se zvláštním režimem v nemovitostních fondech
- Změna výroby na příkaz mateřské společnosti bez finanční kompenzace vzniklých ztrát? Judikát NSS, který mění pohled na převodní ceny
- Byznys a paragrafy, díl 26.: Smírčí řízení jako alternativní nástroj řešení sporů mezi podnikateli
- „Bez pohlavků“: jasná hranice výchovy v českém právu
- Nová éra v boji proti nekalým obchodním praktikám: Co přinese nové procesní nařízení EU?
- Diskriminace není legrace aneb nerovné zacházení s akcionáři při výplatě zálohy na podíl na zisku
- Licence LUC v podnikatelské strategii provozovatelů dronů
- Neplatnost usnesení valné hromady akciové společnosti v rozhodovací praxi soudů
- Aktuální novelizace potravinových vyhlášek
- Zaměstnanecké akcie (ESOP) v roce 2026: co přináší novela a jak se na ni připravit
- Zelené standardy pro výstavbu a renovace: jaké povinnosti přinese nová evropská úprava?